

ПРИКАРПАТТЯ

№ 1 (90) 7 лютого 1991 р.

Газета Івано-Франківського державного педагогічного інституту імені В. Стефаника

Наші духовні цінності

Вшановуємо великого краянина

У цьому році минає 120 років з дня народження українського письменника Василя Стефаника. Ім'я якого носить наш вуз.

Під головуванням ректора вузу професора В. І. Кононенка відбулось перше засідання оргкомітету, на якому обговорювались питання, пов'язані із святкуванням ювілею нашого земляка. У зв'язку з ювілеєм передбачається провести ряд заходів. З ініціативи кафедри української літератури у квітні-травні пройдуть стефаниківські читання, в яких візьмуть участь викладачі, аспіранти та студенти гуманітарних факультетів.

Найбільше уваги на засіданні оргкомітету було зосереджено на підготовці та проведенні науково-теоретичної конференції, яку планується провести на початку жовтня. В її роботі візьмуть вчені-літературознавці, письменники, стефаникознавці з США, Канади, Австралії, Чехо-Словаччини, Польщі, Румунії.

Слушними думками та конкретними пропозиціями щодо проведення конференції поділились професори В. І. Кононенко, Л. М. Кіліченко, В. В. Грабовецький, доценти М. П. Лесюк, О. М. Пилип'юк, В. Д. Хрущ.
Наш кор.



Не забуваємо вас

СВОЇМИ РУКАМИ ДЛЯ ДІТЕЙ

Фоторепортаж

З радістю зустрічали, своїх старших друзів-студентів художньо-графічного факультету вихованці Івано-Франківської міської школи-інтернату № 1.

До учнів 1-го класу завітали майбутні педагоги Надія Бабій, Марійка Зайчук, Галина Іванюк, Наталія Решітник, Світлана Чемеринська та Галина Лесюк. І прийшли не з порожніми руками, а з іграшками, які дбайливо виготовили студентки 21-ї і 22-ї груп спеціально для юних друзів на новорічні свята.

А ще дівчатка подарували дітям тепло приємної зустрічі, радість, сміх. Разом з першокласниками читали багато віршів, співали пісень. І забували в цей пам'ятний чудовий день, що в багатьох юних школярів нема матусі чи татка...

— Дякуємо вам, студенти, за радість спілкування, за змістовно проведений час, — казали на прощання педагоги школи-інтернату.

Наталі ОКУПСЬКА,
Фотографії Володимира БОБ'ЯКА.



Ректорат і профком викладачів і співробітників інституту щиро вітають з п'ятидесятиліттям:

ВАСИЛИШИНА Богдана Васильовича, проректора по навчальній роботі;

ГРИЦИНУ Надю Іванівну, доцента кафедри німецької мови;

ДОМБРОВСЬКОГО Степана Васильовича, завідуючого кафедрою педагогіки і методики початкового навчання;

МАНЮХІНУ Алду Василівну, бібліотекаря вузівської бібліотеки.

З нагоди ювілею шлемо найщиріші побажання: міцного здоров'я, щастя, успіхів у праці.

Віншуємо щастям, здоров'ям!
Бажаємо миру, довголіття,
Настрою веселого і гарного
На повне століття!



Сесія, сесія...

Приємна розмова для обох сторін

Сесія — відповідальна пора як для педагога, так і для студента. Екзаменатор прагне об'єктивно оцінити рівень знань студентів. Хоч форм контролю є чимало, але найбільш прийнята, на мою думку, — дострокове складання іспитів. Не перший рік практикує цю форму контролю професор кафедри української літератури Л. М. КІЛІЧЕНКО.

Наш кореспондент попросив Любов Миколаївну більш детально розповісти про мету дострокових екзаменів.

Багато зараз говоримо про індивідуальну роботу зі студентами. Однак в умовах нинішніх кількісних наборів організувати роботу з кожним важко. Тут повинна бути певна система. Під час проведення практичних занять (кількість яких незначна) не кожен із студентів має можливість виступити. Хто сміливіший, той має оцінки. Практика показує, що саме серед тих і непомітних студентів є здібні люди. Тому ми не можемо допустити, щоб вони залишилися непоміченими. Це може мати негативний вплив на їхню майбутню професію та формування їх як особистості.

Отже, головне для мене — не випустити з поля зору жодного студента. І роблю все для того, щоб екзамен був прийнятною і корисною співбесі-

дою, цікавою для обох сторін — студента і викладача. Більшість із студентів зрозуміли це, що мене тішить.

Щоб не бути голослівною наведу конкретний приклад. У групі УА-11 три студентки: Леся Остапова, Наталія Федорчак Зоряна Дмитраш глибоко опрацювали першоджерела, брали активну участь у кожному практичному занятті. Під час кількох співбесід виявили глибокі знання з курсу «Усна народна поетична творчість». Як наслідок, вони отримали відмінні оцінки достроково і звільнені від офіційного екзамену.

Через два тижні після закінчення практичних занять з вищезгаданого курсу виявили бажання скласти достроково екзамен ще 12 студентів. Для цього в них є всі підстави. Протягом навчального семестру всі вони отримали високі оцінки за самостійну роботу, творчий підхід до розкриття питань під час практичних занять. Відмінні оцінки отримали Ірина Жук, Леся Савчук, Тая Тирчак.

Після моєї розповіді де в кого виникне запитання: що дає дострокове складання екзамену? Насамперед студент має більше вільного часу для підготовки до інших екзаменів і цим самим досягти кращих результатів на екзаменаційній сесії.

Мар'ян ГРИНЕР,
наш кор.



ЛІРИЧНИЙ ФОТОРЕПОРТАЖ НАШОГО КОРЕСПОНДЕНТА ДЕНИСА ОВЧАРА З АУДИТОРИЇ № 301. ДЕ СКЛАДАЛИ ІСПИТИ НОГО ОДНОКУРСНИКИ (ГРУПА УА-11).

Освіта, культура на Прикарпатті формувалися в результаті подвижницької діяльності сотень просвітницьких діячів, переважно вчителів, які всупереч австрійській та польській урядовій політиці, жертвуючи своїм благаполуччям, а інколи наражаючись на значні неприємності, несли світоч знань між темний, затурканий люд, вчили його відчувати себе народом, любити рідний край, його історію і культуру.

Імена багатьох із них історія не зберегла для нас, в чому є і наша невелика провина. Та були серед них і такі, які вели активне громадське життя, займалися науковою і політичною діяльністю, писали художні твори, публікували статті. Діяльність їхню можна простежити по годішніх часописах. Чи знаємо ми, де лежать останки? Нам відомо ще місця захоронень наших класиків Василя Стефаника і Марка Черемшини, знаємо, де похована Наталія Кобринська, недавно «відкрили» для себе могили Андрія Чайковського і Марії Колдуняк.

І це з кількох десятків діячів культури, похованих на території нашої області! Добру справу зробив

краєзнавець з м. Коломиї І. Відликевич, опублікувавши список діячів похованих на коломийському цвинтарі. Тепер жителі міста мають можливість віддати їм належну шану, показати своїм дітям їх могили. На

Повернемо ім'я Забута могила в центрі міста

жаль, цей випадок одинокий. А саме нашим вчителям і, особливо майбутнім, слід було б зайнятися пошуками та впровадженням могил діячів культури та освіти на території нашої області.

Це школам годилося б взяти шефство над забутими могилами своїх славних земляків, які часто зневажаються і плондруються. За прикладом далеко ходити не треба. Досить зайти на колишній цвинтар по вулиці Радянській в нашому місті.

Та про це ми поговоримо в наступних наших публікаціях які, сподіваюсь, тепер періодично з'являтимуться на сторінках «Педагога Прикарпаття». Мова сьогодні піде про забуту могилу українського письмен-

ника і педагога Костянтина Бобикевича.

К. Бобикевич народився в 1855 р. в с. Старі Скоморохи тепер Галицького району в сім'ї вчителя. Після закінчення в 1880 році Львівського університету, упродовж усього свого життя, працював у Станіславській гімназії. Помер 9 вересня 1884 року. Похований в с. Пасічна, зараз в межах Івано-Франківська.

За своє коротке життя К. Бобикевич

опублікував у львівському журналі «Зоря» два оповідання з життя студентів «Клопоти» скінченого академіка (1881) та «На обзори» (1882). У рукописі залишив повість «Жертва панського весілля», в якій показав важкі умови навчання вихідців з народу, знущання польської шляхти з українського населення Галичини. Повість була надрукована в 1905 році в газеті «Руслан».

Могила Костянтина Бобикевича збереглася до наших днів. Але в якому вона стані! Сама могила затоптана і майже вся зайнята пізнішим похованням, надгробний пам'ятник у вигляді хреста пошкоджений, напис можна прочитати тільки частково. Необхідно, поки не пізно, могилу реставрувати. Ініціативу в цьому могли б проявити студенти нашого інституту, а кошти виділило б Товариство охорони пам'яток історії та культури.

Пропозицію щодо відновлення могили К. Бобикевича, як і інших забутих могил, просимо подавати в редакцію «Педагога Прикарпаття».

Юрій УГОРЧАК,
Завідуючий музеєм освіти Прикарпаття.

„Такою я бачу газету“

А де новини?

Щоб газета «Педагог Прикарпаття» стала студентською, хотілося б висловити деякі думки з приводу її майбутнього. Газета інституту могла б і справді стати рупором і порадником студентів, викладачів і працівників інституту. На жаль, цього немає. А дописувачі газети ставлять на її сторінках якісь абстрактні проблеми, які майже не торкаються реальних проблем життя.

Для того, щоб стати все-таки ближчою до ідеалу, редакція, на мій погляд, повинна звернути увагу на такі зауваження і пропозиції: газета майже «забита» фотоілюстраціями, на мою думку, цінної інформації не несуть.

Разом з тим в газеті дуже рідко зустрічається поезія. А годилося б ввести рубрику, яка може називатись «Із збірки віршомана» або «Із збірки любителя рим», яка існувала б постійно. Ще не завадила б рубрика «Новини з факультетів».

Думаю, було б доречно започаткувати рубрику «Тільки факт» або просто «Факт», у якій кількома словами було б сказано про найбільш значні або цікаві події, на Україні і в світі без коментарів.

Є ще багато цікавих ідей, але, думаю, радикально перебудувати газету відразу буде важко. Тому чекаємо якоїсь реакції на ці зауваження та пропозиції.

Віталій КОДРЯ.

Студент III курсу художньо-графічного факультету.

Більше ініціативи, пошуку

Приємно побачити фотографію чи прочитати замальовку про студента-однокурсника на сторінках «Педагога Прикарпаття». До речі, наша багатотиражка стала більш ілюстрованою, оформлення — багате на фотознімки, малюнки. Та, на нашу думку, над випуском газети творчо могли б працювати студенти художньо-графічного факультету. Графічні малюнки, заставки до матеріалів прикрасили б будь-який номер.

Пропонуємо з нового року проводити конкурси на кращий репортаж, фотографію, малюнок про життя вузу. Тут потрібно виявити ініціативу студентському профкому. А хіба викладачі, лаборанти, працівники вузівської школи-лабораторії не хотіли б взяти участь в творчих конкурсах? Їх проведення і підсумки можна друкувати в багатотиражці.

Редколегії газети слід подбати, щоб на сторінках вузівського видання друкувалося більше матеріалів про студентське життя, роботу студентських наукових товариств.

Наталія ЛУТЧИН,
Марія СИДОРЯК.

Студентки фізико-математичного факультету (група ФІ-11).

До уваги читачів

Публікуючи працю «Українська народна педагогіка» (5-6 стор.), газета спільно з бібліотекою інституту, започатковує нову рубрику: «Прес-конференція». Маємо надію, що педагоги краю, викладачі та студенти поділяться своїми думками з приводу подальшого розвитку української педагогіки на народній основі, досвідом та пропозиціями, візьмуть участь у обговоренні літератури, присвяченої цій тематичі.

Чекаємо ваших листів!



Турботи профспілки

Теплим словом відгукуються про свій 5-й гуртожиток його мешканці. Для них він став другом рідною домівкою. Нині тут проживає понад 490 студентів.

● Турбується про оздоровлення студентів профактив групи МФ-31. На знімку: Михайло Дубина, Мирослава Лесів та Геннадій Косар обговорюють питання про виділення путівок в студентський санаторій-профілакторій «Здоров'я».

● Непросто поєднувати навчання і займатися вихованням дітей. Молода студентська сім'я ділить між собою всі турботи. Знайомтеся: подружжя Лашти Володимир і Валя. Профком надав їм окрему кімнату в гуртожитку № 3. Коли Валя доглядає за маленькою Іринкою (їй 3,5 місяці) Володя в цей час навчається в інституті. Потім вони міняються ролями.

З'єднавши своє життя Валя і Володя після першого курсу, обоє вчаться на історичному факультеті. Валя в групі 1-53, Володя в групі 1-51. Вчаться, треба сказати, добре.

На знімку: молода мама Валя на прогулянці з маленькою Іринкою. Поки донечка спить, мама має можливість почитати. Щастя, успіхів у навчанні, міцного здоров'я вам, молода студентська сім'я!

Фото Володимира БОБ'ЯКА.

З бжонюта репортера

Друзі з-за океану

«Учітесь, читайте, і чужому навчаєтесь, й свого не цурайтесь...» ці поетичні рядки безсмертного Кобзаря запали в душу 15-річному американцю Джеффри Саутерсу з міста Олбані, коли він вперше прочитав їх в перекладі на англійську. Тому саме ними, тільки вже українською, схвилювано почав свій виступ на Святі знань в одеській школі номер 9, де він навчається протягом року в десятому класі. Вивчити вірші мовою оригіналу допомогли юнаку його однокласники Олег Буханенко та Олександр Ахмеров.

— Оволодіти співучою українською мовою — основна ціль мого приїзду на Україну, — розповідає Джеффри. — Тому дуже зрадів, коли сім'я Ахмерових, в котрій я живу і яка ставиться до мене як до рідного сина, подарувала «Кобзар» Шевченка українською і англійською мовами.

Джеффри був приємно здивований, коли дізнався, що він не єдиний американський школяр, який навчається цього року в Одесі. За допомогою Центру американсько-радянської ініціативи в Каліфорнії здійснилася і мрія Холлі Бленчерт. Вона — учениця 121-ої школи.

Струнка дівчина в шкільній формі зовсім не відрізняється від своїх радянських однокласників.

— Вашою країною, — каже вона, — я захопилася ще в 11 років. Довго



Новини Прикарпаття

МІЖНАРОДНИЙ ЦЕНТР

З метою ефективного додання загальноєвропейських конфліктів та криз, на установчих зборах у Брно (Чехословаччина) створено Міжнародний центр регіональних екологічних досліджень навколишнього середовища. Серед засновників нової міжнародної наукової установи — Івано-Франківський інститут нафти і газу та Карпатський інженерно-екологічний центр.

КУРСИ ЕКСКУРСОВОДІВ

У туристсько-екскурсійному виробничому об'єднанні «Івано-Франківський турист» організовано курси екскурсоводів з вивчення іноземних мов. На курси приймають, як правило, осіб з вищою освітою. Однак серед слухачів є і студенти.

ЧИЙ ПРОЕКТ КРАЩИЙ?

Відкритий конкурс на кращий проект пам'ятника Роксолані оголошено в Рогатині. В ньому можуть взяти участь не лише рогатинці, а всі бажаючі.

НА ПАМ'ЯТНИК ГЕТЬМАНУ УКРАЇНИ

На Прикарпатті продовжується збір коштів на спорудження пам'ятника гетьману України Петру Сагайдачному на його батьківщині. Нещодавно колектив Долинського управління бурових робіт на рахунок фонду на спорудження пам'ятника переказав 624 карбованці.

ХТО Є ХТО?

Троє вчених з Івано-Франківського інституту нафти і газу із п'яти науковців Радянського Союзу включені до дев'ятого випуску довідника «Хто є хто в світі нафти і газу», що видається в Лондоні і розповідає про найвидатніші досягнення науковців світу в нафто-газовій галузі. Це — професори, завідувачі кафедрами Р. С. Яремійчук, О. І. Кобрунов і професор кафедри розробки й експлуатації нафтових і газових родовищ Р. М. Кондрат.

КНИЖКОВИЙ АУКЦІОН

Книжковий аукціон провело Товариство книголюбів і райспоживспілка Долини. Любителям книги пропонувалися різноманітні видання, що користуються у читачів підвищеним попитом. Виручені від продажу книг 738 карбованців передбачено внести на особові рахунки до ощадних книжок сиріт з Долинського дитячого будинку.

ДЛЯ ВІРУЮЧИХ

На замовлення єпархіального управління Української Автокефальної Православної Церкви Івано-Франківська Снятинської районною друкарнею виконано передрук книги «Де що з приводу великого ювілею православних українців», що вийшло друком у Канаді.

КЛУБ «ДІАЛОГ»

З ініціативи президії Городенківської районної Ради народних депутатів тут створено клуб «Діалог». Мета клубу — об'єднати зусиль представників різних партій і рухів на розв'язання проблем духовного, політичного, економічного життя трудящих району, зміцнення трудової і технологічної дисципліни на виробництві.

БУДЕ В КОГОСЬ ДОБРА ШАПКА

Понад двісті тисяч карбованців доходу дасть колгоспові «Ленінським шляхом» Городенківського району, створена в господарстві звіроферма. Тут вирощуються норки, пещі, руді лисиці, а з'явиться і чорна буря лиска, хутро якої, як відомо, відома з моди не виходило.

В. ЧЕРЕВИЧЕНКО

(УКРИНФОРМ)

Представляємо автора



Захоплення Деніса ОВЧАРА

Вже рік Деніс Овчар, студент першого курсу філологічного факультету, співробітничав з Івано-Франківськими газетами. Часто можна побачити його фоторепортажі та інтерв'ю з людьми мистецтв.



бителів Деніс посів третє місце.

В інституті він свого захоплення не забув: фотографує життя своєї групи, знімає документальний кінофільм.

Чотири роки тому почав займатися фотографією. Рік за роком це захоплення ставало все більш серйозним.

На знімках: «ПЕРЕД ЕКЗАМЕНОМ», «ОЛЯ». Фотографії Деніса ОВЧАРА.



ВЖЕ не одне десятиліття сторінки зарубіжної преси рясніють сенсаційними повідомленнями про появу у нашому грішному світі загадкових об'єктів неземного походження. Для більшості ж радянських громадян подібна інформація стала доступною лише недавно, оскільки задогматовані комуністичні видання не наважувались писати про те, що не вкладалося у рамки ідеологічних забобів.

НЛО

ВОНИ з планети, третьої від Землі. На їх мові вона називається Вамфім, Вони самі підуть на контакт, — вважає всевідаюча Ванга з Болгарії.

Пришельці з космосу вступають в контакт з землянами

НЕИМОВІРНА історія трапилася у башкирському селі Ново-Юлдашево з пенсіонеркою Зацією Сагідулліною. Одного суботнього вечора вона почула, як закрипили двері, і, обернувшись, побачила дві невисокі — трохи більше метра — людиноподібні постаті.

ючи його зовнішній вигляд та риси характеру, авторка листа робить висновки про благородну вдачу, тактовність і доброзичливість інопланетянина. Він справив на неї настільки глибоке враження, що після того, як таємничий гість змушений був залишити Землю, вона ніяк не може подолати свою любов до пришельця.



Перш ніж піти, незнайомці повідомили, що Сагідулліну нібито чекають родичі. Вона лише не розчула, чи то у XII, чи то у XIX столітті.

Башкирські вчені, що досліджували цей випадок, виявили на подвір'ї Сагідулліної з допомогою біолокатора аномальну зону продовгуватої форми.

В ОДНОМУ з республіканських журналів недавно був опублікований цікавий лист молодій вчительки про зустріч з пришельцем з іншої планети. Детально опису-

Дівчина стверджує, що вона не схильна до емоційних і фантастичних переживань, має вищу освіту, досить поміркована і розсудлива, і запевняє, що кожне слово у її листі — правда.

ОДНАК далеко не всі історії про зустрічі з пришельцями з космосу такі романтичні. У переважній більшості вони посіть таємничі і загадкові. Навіть ті, кому доводилось зустрічатися з інопланетянами або ж бачити НЛО, не завжди можуть пояснити, що ж конкретно з ними трапилось.

Саме у такій загадковій ситуації опинилася жителя Луганська Антоніна Н. По дорозі додому вона ступила ногою у невеличку ямку, яких, по речі так багато на наших шляхах і... все, що її оточувало, раптом зникло. Вже не було сонця, а рівномірне матове світло нагальувало «мінесцентне освітлення».

«Де я?» — перелякано подумала Антоніна.

«Не на землі, не на землі» — почула вона у відповідь. Вітніше не почула а відчула, як слова незрозумілим чином входять в її свідомість.

Вона побачила, що люди прямують до якогось великого будинку. «Мабуть, на роботу» — подумала вона. І знову отримала відповідь: «Ні, там розваги, ігри».

На Антоніну ніхто не звертав уваги, крім одного підлітка, який запитав: «Хто це?» Але чиясь широка спина закрила її від хлопчика і... вона знову опинилася там, звідки зникла кілька хвилин тому.

Якщо вірити Антоніні, то напередодні цієї пригоди вона бачила сон: бабуся, що померла ще до війни, і яку Антоніна, звісно, ніколи не могла бачити, нібито сказала їй: «У тебе буде вікно в квітні, а потім буде вікно у серці».

Загадкова зустріч з невідомими людиноподібними істотами сталася саме у квітні...



СТАЛОСЯ це у місті Дальногорську. Одного літнього дня мати відправила дітей за покупками. Але через деякий час вони повернулись додому, але були чомусь одягнуті у досить дивні світлі комбінезони і поводити себе надто невічливо. Через їх неслухняність матір втратила свідомість. Коли ж опам'яталася, то побачила, що саме в цю мить діти повернулись з магазину, а схожі на них пришельці,

які так їй надокучали, раптом зникли, ніби їх ніколи й не було.

Подібний випадок мав місце і у Києві, але там пришелець виявився дослгим і відігравав децю романтичнішу роль, оскільки він з'явився до однієї жінки під виглядом її чоловіка.

ЄЧИМАЛО людей, яким не доводилось безпосередньо контактувати з інопланетянами, але вони запевняють, що бачили НЛО. Ось лише кілька фактів.

ЖИТОМИР. Біля восьмої години ранку робітниця виробничого об'єднання «Електровимірвач» Наталія Мельничук, поспішаючи на роботу, помітила золотисте сяйво, що тягнулося від невідомого предмета над містом. Через деякий час таємничий об'єкт зник, не залишивши за собою ніяких слідів.

ХЕРСОН. Водій однієї машини, побачивши на полі НЛО, вирішив під'їхати до нього. Але об'єкт раптом погас, а потім засліпивши водія потужним струмом світла, швидко зник.



А вам доводилось бачити

НЛО?



